

elgondolkodunk ezeken a kérdéseken, világos lesz, hogy az emberiség jelenlegi állapotában, az érdekkörökben melyekben él nem várhat el mást, mint ami van. De ahogy már mondtam, ez nem is lehet másképpen. Képzeljék el, hogy az egész emberiségnek fél kiló tudás jut egy évben. Ha ez a tudás a tömegek között lesz szétosztva, mindenki olyan keveset kap, hogy ugyanolyan ostoba marad, amilyen volt. De mivel, csak nagyon kevesen akarják ezt a tudást, azok akik kérik, kaphatnak mondjuk mindegyik egy magnyt és így megkapják azt a lehetőséget, hogy intelligenciájuk fejlődjön. Nem lehet mindenki intelligens, még ha kívánja sem. És ha intelligenssé válnának ez sem segítene, mert létezik egy általános egyensúly, amit nem lehet felborítani.

Ez az egyik oldal. A másik az, ahogy már említettem senki sem rejt el semmit; nincs itt semmi misztérium. De az igazi tudás elnyerése vagy átadása óriási munkát és nagy erőfeszítést követel attól, aki adja és attól is, aki kapja. Akiknek birtokukban van ez a tudás mindent megtesznek, hogy átadják és megosszák a lehető legtöbb emberrel, hogy megkönnyítsék annak megközelítését és hogy képessé tegyék őket felkészülni az igazság átvételére. De tudást nem lehet ráerőszakolni senkire és ahogy már mondtam, ha pártatlanul vizsgáljuk az átlagember életét, hogy mivel tölti napját és milyen dolgok érdeklik, az azonnal bebizonyítja, hogy lehetetlen ezt a tudást birtokoló embereket azzal vádolni, hogy nem kívánják továbbadni, vagy másokat megtanítani arra, amit ők már tudnak.

Aki a tudást akarja, annak magának kell a kezdeti erőfeszítéseket megtennie, hogy megtalálja a forrását, azt megközelítse, segítségül véve az útbaigazításokat, amiket mindenki megkaphat, de amiket az emberek általában nem akarnak meglátni, vagy felismerni. Nem jöhet a tudás az emberekhez ingyen, saját erőfeszítéseik nélkül. Ezt elfogadják, ha a megszokott tudományról van szó, de amikor a *nagy tudományról* van szó, ha egyáltalán elfogadják létezésének lehetőségét, akkor másra számítanak. Mindenki nagyon jól tudja, hogy ha az ember meg akar tanulni kínaiul, ahhoz néhány évi komoly munkára van szükség; mindenki tudja, hogy 5 évre van szükség az orvostudomány lényegének megértéséhez és talán kétszer ennyi időre a festészet és a zene tanulmányozásához. És mégis vannak elméletek, amelyek azt állítják, hogy a tudást el lehet érni minden egyéni erőfeszítés nélkül, *még alvásban* is. Az ilyen teóriáknak már a létezése is megmagyarázza, hogy miért nem érheti el az embereket a tudás. Ugyanakkor lényeges megérteni, hogy egy ember *önálló* erőfeszítései valamit elérni ez irányban nem hozhatnak semmi eredményt. Az ember a tudást csak azok segítségével tudja elérni, akiknek az már megvan. Ezt kezdettől fogva meg kell érteni. *Attól kell tanulni, aki már tud.*”

LEVELESLÁDA

DÖRY ISTVÁN

KEDVES SZERKESZTŐSÉG!

Nagyon köszönöm Király Áron novelláját. Nekem a balesetről és a cigarettáról szólt, amellet nem mindennapi szépirodalmi élmény is.

A halállal kapcsolatban két metaforát alkalmaz a kórboncnok: a születés és a hernyók átalakulásának képét. De mivel beszélgető partnere is biológiában jártas, akár így is folytathatták volna az együttgondolkodást:

Amikor egy magzat a világra jön, többféle átalakulás megy végbe az erre szakosodott szervezetében (a szívsvény lezárulása, a fellégzés, a köldökszínór elvesztése), de ezek nem járnak széteséssel, öntudatvesztéssel vagy szervezetlen sejt bomlással. Vannak olyan lények, ahol irányított visszafejlődés zajlik le, pl. a kiscsirke, amikor kikel a tojásból, rohamosan elveszíti az erős nyakizmát és csördudorát, amivel a tojást feltörte. Itt irányított sejt bontási folyamatok zajlanak, az ún. apoptózis, aminek genetikájáért 2002-ben orvosi Nobel-díjat adtak. Hasonló folyamatok zajlanak le az őszi levelekben, vagy az anyai emlőben az elválasztás után. Ennek semmi köze az egyed széteséséhez vagy halálához.

A másik hasonlat, ami sok szépirodalmi alkotásban visszatér, a hernyók metamorfózisa. Ez is apoptózis, programozott sejt bontás. Tényleg durva, hogy mennyi minden elfolyósodik a hernyó burkában, de a gének második hullámának működéseként ebből a masszából, mint embrió a tojásból, újra felépíti magát egy más szerkezetű lény - aminek mindkettőt tudja a génállománya.

Sem a magzatoktól, sem a hernyóktól nem tudjuk megkérdezni, hogyha volna tudatuk, az vajon hogyan vészelné át egy ekkora átrendeződést.

A halál azonban nem ilyen. A test feladja a küzdelmet, és más lények meg a kémia irányítják a szétaprózódás folyamatát. Itt legfőbb a bioszféra szintjén lehetne keresni egy olyan egységet, amiben mindig is benne

vagyunk, benne voltunk, és halálunkkal sem szakadunk ki a körforgásból.

A novella csúcspontján, a hernyókhöz hasonlóan újjászületünk „egy teljesen más lélekállapotba”. Itt azt kell átgondolni, hogy van-e lelkünk, amikor még élünk ☺, és mi történik voltaképpen a halállal. Csak elgondolkodtatóul felteszek néhány kérdést: Mi van, amikor alszunk (de ugyanazzá ébredünk fel)? Mi van az öntudatra ébredésünk előtt sok hónapig? Mi van, amikor megbolondul egy személy, és rá se lehet ismerni? Mi van az eszméletlen, esetleg kómás, esetleg sztrókos, esetleg narkós személlyel – aki visszatér, vagy nem tér vissza, kis lelki torzulással tér magához - egyszerre vagy fokozatosan - esetleg magához tér, de rá se lehet ismerni?

Nem vagyok hivatott mindezeket a bonyolult kérdéseket megválaszolni, de azt látom, hogy túlzó egyszerűsítés, hogy a lélek van... előtte valahogyan van (vagy nincs)..., a halál után pedig egy másik lélekállapotba újjászületik. Minden elalváskor, minden ájuláskor ezt gyakoroljuk, meg amikor „csökkentett módban” bootolunk; és életünkben egyszer-kétszer találkozunk olyan vízbefültakkal, demenciásokkal vagy skizókkal, ahol elgondolkodhatunk az effajta újjászületés bonyodalmairól.

Az biztos, hogy ez nem apoptózis, nem metamorfózis, nem irányított átalakulás, vedlés. Az a „halál”, ahonnan van visszatérés, az még nem halál. Az igazi halálban a bioszférába és geokémiába oldódunk, ami sem a személyünket, sem a génjeinket nem kíméli. A többire a halál majd megtanít...

Addig is kérem, hogy ne dohányozzunk, ne kínáljunk fiatal mentősöket cigarettával, és menjünk olyan sebességgel, amitől egy rugalmas, fiatal test nem esik dirib-darabokra. Volt élet a sebesség előtt...

Pista

GYOMBOLAI MÁRTON

ISTEN ÚTJÁN

A Föld felett egy végtelen erő,
Élet-halál Örök Ura ő.

Messze túl a földön gondon-kincsen
Örködik fölöttünk az Isten,
És tanítja lányát és fiát: Szeretetből épül szebb világ!

Mely megtanít szeretni és adni,
Urunk útján hűen megmaradni.

Örömmel vagy keresztrel a háton
A SZERETET úr lesz a világon.

Add a kezed erre örök hitben,
S Keresztrel jár előtted az Isten.

SZENTSÉGIMÁDÁS...

Kis kerek ostya, végtelen Remény,
Az Isten van az asztak közepén! Miket a szíved
némán mond csak el: Ő mégis hallja, szeret és
figyel. Amit keverten hoztunk most ide: Már tisztán
látja szép szelíd szeme.

Belőle árad az a tiszta fény, Amitől látom: hol is
tartok én, S tovább az utam merre kanyarog,
Amelyen járva őhozzá jutok.
S ha torpannék roppant gát előtt,

Ez Ostya-Isten ád olyan erőt, Melytől a Lélek
bennem szárnyra kel, És a gáton hitem átemel...
Mester! Tehozzád indul most a láb: Vezess utadon,
én Uram, tovább!

X-X-X-X